

PIRMĀS INSTANCES TIESAS RĪKOJUMS (piektā palāta)

2008. gada 19. maijā*

Lieta T-144/04

Télévision française 1 SA (TF1), Nantēra [*Nanterre*] (Francija), ko pārstāv
Ž. P. Ordjē [*J.-P. Hordies*] un K. Smita [*C. Smits*], *avocats*,

prasītāja,

pret

Eiropas Kopienu Komisiju, ko pārstāv H. Buendija Sjerra [*J. Buendía Sierra*],
M. Nijārs [*M. Niejhar*] un K. Žiolito [*C. Giolito*], pārstāvji,

atbildētāju,

ko atbalsta

Francijas Republika, ko pārstāv Ž. de Bergess [*G. de Bergues*], pārstāvis,

persona, kas iestājusies lietā,

* Tiesvedības valoda — franču.

par lūgumu atcelt Komisijas 2003. gada 10. decembra Lēmumu 2004/838/EK par valsts finansiālo atbalstu, ko piešķirusi Francija par labu kanāliem *France 2* un *France 3* (OV 2004, L 361, 21. lpp.).

EIROPAS KOPIENU
PIRMĀS INSTANCES TIESA (piektā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs M. Vilars [*M. Vilaras*] (referents), tiesneši M. Preks [*M. Prek*] un V. Čuke [*V. Ciucă*],

sekretārs E. Kulons [*E. Coulon*],

izdod šo rīkojumu.

Rīkojums

Prāvas rašanās fakti

- ¹ 1993. gada 10. martā *Télévision française 1 SA (TF1)*, kas ir komerctelevizijas privātā kanāla *TF1* īpašniece, iesniedza Komisijai sūdzību par sabiedrisko kanālu *France 2* un *France 3*, kas ir divi Francijas televīzijas sabiedriskie kanāli, finansējuma un pārvaldes veidiem. Šajā sūdzībā bija norādīts uz EKL 81. panta, 86. panta 1. punkta un 87. panta pārkāpumiem.

- 2 1996. gada 2. februārī prasītāja cēla prasību pret Komisiju sakarā ar bezdarbību.
- 3 1999. gada 3. jūnija lēmumā lietā T-17/96 *TF1*/Komisija (*Recueil*, II-1757. lpp.) Pirmās instances tiesa nosodīja Komisiju par rīcības trūkumu, kad bija konstatējusi, ka Komisija bija izvairījusies pieņemt lēmumu par daļu *TF1* sūdzības attiecībā uz valsts atbalstu.
- 4 1999. gada 27. septembrī Komisija uzsāka formālās izmeklēšanas procedūru, kas paredzēta EKL 88. panta 2. punktā, attiecībā uz investīciju subsīdijām, ko bija saņēmuši kanāli *France 2* un *France 3*, kā arī pret kapitālieguldījumiem, ko bija saņēmis kanāls *France 2* laikposmā no 1988. līdz 1994. gadam.
- 5 2003. gada 10. decembra Lēmumā 2004/838/EK par valsts finansiālo atbalstu, ko piešķirusi Francija par labu kanāliem *France 2* un *France 3* (OV 2004, L 361, 21. lpp.; turpmāk tekstā — “apstrīdētais lēmums”), Komisija nolēma, ka “Investīciju subsīdijas, ko Francija ir piešķirusi kanāliem *France 2* un *France 3*, kā arī kapitālieguldījumi, ko Francija ir piešķirusi kanālam *France 2* laikposmā no 1988. līdz 1994. gadam, ir valsts atbalsts, kas ir saderīgs ar kopējo tirgu, pamatojoties uz [EKL] 86. panta 2. punktu” (apstrīdētā lēmuma 1. pants). Šis lēmums neattiecas uz nodevu par tiesībām lietot televīzijas uztvērējus, kas ieviestas ar Francijas 1949. gada 30. jūlija likumu Nr. 49-1032, jo tas bija izslēgts no Lēmuma par formālās izmeklēšanas procedūras uzsākšanu (apstrīdētā lēmuma 25. apsvērums).
- 6 2004. gada 3. februārī Komisija nosūtīja vienu apstrīdētā lēmuma kopiju prasītājam, ko tā saņēma 2004. gada 4. februārī.

Process un lietas dalībnieku prasījumi

- 7 Prasītāja cēla šo prasību, 2004. gada 13. aprīlī Pirmās instances tiesas kancelejā iesniedzot prasības pieteikumu pa faksu un 15. aprīlī iesniedzot kancelejā prasības pieteikuma oriģinālu.
- 8 Ar 2004. gada 9. jūlija pieteikumu Francijas Republika lūdza iestāties šajā tiesvedībā Komisijas prasījumu atbalstam. Šis lūgums tika apmierināts ar Pirmās instances tiesas ceturtās palātas priekšsēdētāja 2004. gada 6. septembra lēmumu.
- 9 Kopš 2004. gada 13. septembra Pirmās instances tiesas palātu sastāvs ir mainīts, un tiesnesis referents ir iecelts par piektās palātas priekšsēdētāju, tāpēc šī lieta ir nodota minētajai palātai.
- 10 Prasītājas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:
 - atzīt prasību par pieņemamu;
 - atcelt apstrīdēto lēmumu;
 - piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un par tiesāšanās izdevumiem, kas šajā jautājumā attiecas uz Francijas Republiku, lemt atbilstoši attiecīgajām tiesību normām.

11 Komisijas, ko atbalsta Francijas Republika, prasījumi attiecībā uz šīs prasības pieņemamību un jautājumā par tiesāšanās izdevumu atlīdzināšanu Pirmās instances tiesai ir šādi:

— noraidīt prasību kā nepieņemamu;

— pakārtoti, noraidīt prasību kā acīmredzami juridiski nepamatotu;

— piespriest prasītājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

12 Replikā prasītāja lūdz Pirmās instances tiesu uzlikt pienākumu Komisijai iesniegt vēstuli, ko tā 2003. gada 10. decembrī esot nosūtījusi Francijas valsts iestādēm, kurā tā esot aicinājusi Francijas valsts iestādes iesniegt apsvērumus un priekšlikumus, lai grozītu ar likumu noteiktās nodevas.

Juridiskais pamatojums

13 Saskaņā ar Pirmās instances tiesas reglamenta 113. pantu tiesa var jebkurā brīdī pēc savas ierosmes pēc lietas dalībnieku uzklaušīšanas lemt — saskaņā ar Reglamenta 114. panta 3. un 4. punktu — par to, vai pastāv kāds absolūts šķērslis tiesvedībai, kuru vidū ietilpst šķēršļi tiesvedībai tādēļ, ka prasība nav iesniegta noteiktajā termiņā vai ja ir pārkāpts Reglamenta 44. panta 1. punkts.

- 14 Turklāt atbilstoši Reglamenta 111. pantam, ja Pirmās instances tiesas kompetencē acīmredzami nav izskatīt attiecīgo prasību vai ja prasības pieteikums ir acīmredzami nepieņemams vai acīmredzami juridiski nepamatots, Pirmās instances tiesa neveicot turpmākas procesuālās darbības, var lemt, izdodot attiecīgu motivētu rīkojumu.
- 15 Šajā lietā Pirmās instances tiesa uzskata, ka tā ir pieteikami informēta no lietas materiālos iekļautajiem dokumentiem un lietas dalībnieku sniegtajiem skaidrojumiem, lai izlemtu šo prasību bez lietas dalībnieku mutvārdu skaidrojumu uzklaušanās, kā arī prasītājas lūgums attiecībā uz procesa organizatoriskajiem pasākumiem nav jāapmierina.

Par prasības pieņemamību attiecībā uz termiņu prasības celšanai

- 16 Prasītāja un Komisija ir vienprātis, lai uzskatītu, ka termiņš prasības celšanai sākās no brīža, kad 2004. gada 4. februārī iestāde paziņoja prasītājai apstrīdēto lēmumu un ka šis termiņš beidzās 2004. gada 14. aprīļa pusnaktī.
- 17 Tomēr Komisija, ņemot vērā, ka prasības pieteikums pa faksu tika iesniegts 2004. gada 13. aprīlī, kam 2004. gada 15. aprīlī sekoja prasības pieteikuma oriģināla iesniegšana, vēršas pie Pirmās instances tiesas, lai pārbaudītu, vai ir izpildīti obligātie noteikumi, kas paredzēti Reglamenta 43. panta 6. punktā.
- 18 Atbilstoši EKL 230. panta piektajai daļai prasība atcelt tiesību aktu ir jāiesniedz divu mēnešu laikā pēc tam, kad apstrīdētais tiesību akts atkarībā no situācijas ir vai nu publicēts, vai darīts zināms, vai, ja tas nenotiek, tad no dienas, kad tas prasītājai kļuvis zināms.

- 19 Jau no paša minētās normas teksta izriet, ka kritērijs, atbilstoši kuram termiņu prasības celšanai sāk skaitīt no dienas, kurā personai kļuvis zināms tiesību akts, ir otršķirīgs salīdzinājumā ar dienu, kad tiesību akts publicēts vai darīts zināms attiecīgajai personai (skat. Pirmās instances tiesas 2005. gada 21. novembra rīkojumu lietā T-426/04 *Tramarin*/Komisija, Krājums, II-4765. lpp., 48. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 20 Attiecībā uz tiesību aktiem, kuri atbilstoši attiecīgās iestādes pastāvīgajai praksei tiek publicēti *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*, kaut arī šāda publikācija nav priekšnoteikums to piemērojamībai, Eiropas Kopienų Tiesa un Pirmās instances tiesa ir atzinušas, ka kritērijs attiecībā uz dienu, kad personai tiesību akts kļuvis zināms, nav piemērojams un ka termiņu prasības celšanai skaita no publicēšanas dienas. Šādos apstākļos ieinteresētā trešā persona var pamatoti paļauties, ka attiecīgais tiesību akts tiks publicēts (skat. iepriekš 19. punktā minēto rīkojumu lietā *Tramarin*/Komisija, 49. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 21 Šajā lietā Komisija saskaņā ar pienākumu, ko tai uzliek Padomes 1999. gada 22. marta Regulas (EK) Nr. 659/1999, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus [EKL 88.] panta piemērošanai (OV L 83, 1. lpp.), 26. panta 3. punkts, 2004. gada 8. decembrī publicēja apstrīdēto lēmumu *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*.
- 22 Tātad saskaņā ar Pirmās instances tiesas reglamenta 102. panta 1. punktu termiņš sākas “[sākot] no 14. dienas beigām pēc akta publicēšanas dienas *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*”, jeb, sākot no 2004. gada 22. decembra pusnakts, un nevis, kā to kļūdaini uzskatīja gan prasītāja, gan Komisija, sākot no apstrīdētā lēmuma paziņošanas datuma. Tādējādi, vienlaikus piemērojot EKL 230. panta piekto daļu, Pirmās instances tiesas reglamenta 101. pantu un 102. panta 2. punktu, prasības pieteikuma termiņš beidzās piektdien, 2005. gada 4. marta pusnaktī.
- 23 Šajā lietā prasītāja cēla šo prasību 2004. gada 13. aprīlī, tātad vairākus mēnešus pirms datuma, kad sākās termiņš. Šis prasības pieteikums līdz ar to ir pieņemams, jo tas ir iesniegts noteiktajā termiņā.

Par prasības pieņemamību attiecībā uz Reglamenta 44. panta 1. punktu un tās acimredzami nepamatotu raksturu

- 24 Neizvirzot iebildi par nepieņemamību attiecībā uz Reglamenta 114. pantu, Komisija, ko atbalsta Francijas Republika, norāda, ka prasība kopumā nav pieņemama, jo tā neatbilst Reglamenta 44. panta 1. punktā noteiktajām prasībām. Pakārtoti, Komisija norāda, ka divi atbildētājas iebildumi, uz kuriem tā mēģina atbildēt, ir acimredzami nepamatoti pēc būtības.
- 25 Prasītāja apgalvo, ka tās prasība esot pieņemama. Līdzīgi pienākumam norādīt iestāžu pieņemto tiesību aktu pamatojumu, pienākums precizēt prasību esot atvieglots, ja dokuments attiecas uz jau zināmu juridisku situāciju. Šis prasības pieteikums esot tikai paredzamas sekas administratīvās procedūras laikā pausto viedokļu atšķirībai prasītājas un Komisijas starpā. Līdz ar to prasības pieteikums varot būt uzrakstīts kopsavilkuma veidā, un Komisija nevarot neņemt vērā prasījuma pamatus un argumentus, ko tas ietver kaut vai netieši un tātad atspoguļo aizstāvību pēc būtības. Komisija no tai, iespējams, nesaprotamajiem prasījuma pamatiem un argumentiem izsecinot prasījuma pamatu un argumentu neesamību. Tādējādi Komisija pārāk plaši interpretējot prasības pieņemamības pārbaudes apjomu.
- 26 Pirmās instances tiesa uzreiz norāda, ka šajā lietā izvirzītā iebilde par nepieņemamību neattiecas uz neprecizitāti prasības pieteikumā attiecībā uz apstrīdētā lēmuma identificēšanu vai attiecībā uz veidu, kā ir izteikti prasījumi šajā prasības pieteikumā. Tieši otrādi, nav noliedzams, ka apstrīdētais lēmums prasības pieteikumā ir skaidri identificēts un ka tajā paustie prasījumi ir vērsti uz šī lēmuma atcelšanu un uz to, lai Komisijai piespriestu atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.
- 27 Iebilde par nepieņemamību ir izvirzīta pret katru no prasības pieteikumā iekļautajiem iebildumiem, pamatojoties uz to, ka neviens no iebildumiem, kas izriet vai šķietami izriet no prasības pieteikuma, neatbilst skaidrības un precizitātes prasībām, kas noteiktas Reglamenta 44. panta 1. punktā. Tātad jautājums par pieņemamību ir jāizvērtē attiecībā uz katru no iebildumiem, kas vajadzības gadījumā jāgrupē pa izvirzītajiem pamatiem.

- 28 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka saskaņā ar Reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunktu prasības pieteikumā ir jāietver strīda priekšmets un kopsavilkums par izvirzītajiem pamatiem.
- 29 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru šai norādei ir jābūt pietiekami skaidrai un precīzai, lai ļautu atbildētājam sagatavot savu aizstāvību un Pirmās instances tiesai lemt par prasību, attiecīgā gadījumā — bez citas papildu informācijas. Nolūkā nodrošināt tiesisko drošību un pareizu tiesvedību, lai prasība būtu pieņemama, svarīgākajiem faktiskajiem un tiesiskajiem apstākļiem, ar kuriem prasība pamatota, jāizriet saskaņotā un saprotamā veidā no paša prasības pieteikuma teksta. Kaut arī šo tekstu var pamatot un papildināt, atsaucoties uz tam pievienotajiem materiāliem, vispārēja atsauce uz citiem dokumentiem, pat ja tie ir pievienoti prasības pieteikumam, nevar kompensēt galveno juridisko argumentu neesamību. Pirmās instances tiesai nav pienākuma pielikumos meklēt un identificēt pamatus un argumentus, ko tā varētu uzskatīt par tādiem, kuri veido prasības pamatojumu, jo pielikumi izmantojami vienīgi pārbaudes veikšanas un tehniskos nolūkos (skat. Pirmās instances tiesas 1993. gada 29. novembra rīkojumu lietā T-56/92 *Koelman/Komisija, Recueil, II-1267*. lpp., 21. punkts; Pirmās instances tiesas 1999. gada 20. aprīļa spriedumu apvienotajās lietās no T-305/94 līdz T-307/94 un no T-313/94 līdz T-316/94 un T-318/94, T-325/94, T-328/94, T-329/94 un T-335/94 *Limburgse Vinyl Maatschappij u.c./Komisija, Recueil, II-931*. lpp., 39. punkts un tajā minētā judikatūra, un 2005. gada 14. decembra spriedumu lietā T-209/01 *Honeywell/Komisija, Krājums, II-5527*. lpp., 55.–57. punkts un tajos minētā judikatūra).
- 30 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka, pārbaudot prasības pieteikuma atbilstību Reglamenta 44. panta 1. punktam, replikas saturam hipotētiski nav nozīmes. It īpaši uz replikā prasības pieteikumā norādīto pamatu papildināšanas nolūkā minēto pamatu un argumentu pieņemamību, kā tas atzīts judikatūrā (skat. it īpaši Pirmās instances tiesas 1997. gada 27. februāra spriedumu lietā T-106/95 *FFSA u.c./Komisija, Recueil, II-229*. lpp., 125. punkts, un 1999. gada 28. janvāra spriedumu lietā T-14/96 *BAI/Komisija, Recueil, II-139*. lpp., 66. punkts), nevar atsaukties ar mērķi kompensēt neatbilstību Reglamenta 44. panta 1. punktā minētajām prasībām, pretējā gadījumā šī tiesību norma kļūtu pilnībā nepiemērojama.
- 31 Turklāt attiecībā uz prasītājas atsauci uz pienākumu norādīt Kopienų tiesību aktu pamatojumu jānorāda, ka iestādes pieņemta akta gadījumā pienākums to pamatot var tikt atvieglots, tiklīdz tā adresāts labi pārzina akta pieņemšanas kontekstu (šajā

sakarā skat. Tiesas 1981. gada 29. oktobra spriedumu lietā 125/80 *Arning/Komisija*, *Recueil*, 2539. lpp., 13. punkts, un 1990. gada 7. marta spriedumu apvienotajās lietās C-116/88 un C-149/88 *Hecq/Komisija*, *Recueil*, I-599. lpp., 26. punkts; Pirmās instances tiesas 1997. gada 14. jūlija spriedumu lietā T-123/95 *B/Parlaments*, *Recueil FP*, I-A-245. un II-697. lpp., 51. punkts), šāda atvieglojuma iespēju attiecībā uz pienākumu norādīt pamatojumu nevar analogiski piemērot attiecībā uz prasības pieteikuma, kas iesniegts Kopienu tiesā, skaidrības un precizitātes prasībām. Šādas prasības ir noteiktas Kopienu tiesas interesēs, kurai nav iepriekšēju zināšanu par tajā iesniegto lietu. Turklāt nepieciešamība nodrošināt tiesisko drošību attiecībā uz terminu izvēli juridisko debašu laikā, kā arī pienākums nodrošināt pareizu tiesvedību izslēdz, ka varētu tikt ņemts vērā arguments, ka esot iespējams atkāpties no Reglamenta 44. panta 1. punktā minētajam prasībām, pieņemot, ka iestāde, kas izdevusi aktu, labi pārzina lietu.

32 Prasības pieteikums ir jāpārbauda, ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus.

33 Prasības pieteikumā formāli ir minēti divi atcelšanas pamati. Pirmais pamats attiecas uz apstrīdētā lēmuma kļūdainu pamatojumu un Kopienu tiesību pārkāpumu, it īpaši EKL 86. panta 2. punkta un noteikumu par valsts atbalsta piemērošanu pārkāpumu. Otrais pamats attiecas uz Komisijas 1980. gada 25. jūnija Direktīvas 80/723/EEK par dalībvalstu un publisku uzņēmumu finansiālo attiecību pārskatāmību (OV L 195, 35. lpp.), kas grozīta ar Komisijas 1993. gada 30. septembra Direktīvu 93/84/EEK (OV L 254, 16. lpp.), un Protokola par sabiedriskās apraides sistēmu dalībvalstīs (OV 1997, C 340, 109. lpp.; turpmāk tekstā — “Amsterdamas protokols”), kas Amsterdamas līgumā tika pievienots EK līgumam, pārkāpumu.

Par pirmo pamatu

34 Šis pamats ir izklāstīts no prasības pieteikuma 32. līdz 41. punktam. Tomēr prasības pieteikuma 32.–37. punkts ir tikai Komisijas analīzi aprakstošs, un šajā analizē šī iestāde uzskata, ka pakalpojumi, kas esot uzticēti *France 2* un *France 3*, ir pakalpo-

jumi ar vispārēju tautsaimniecisku nozīmi (turpmāk tekstā — “PVTN”) EKL 86. panta 2. punkta izpratnē.

35 Pirmā izvirzītā iebilduma izklāsts šī pamata ietvaros sākas prasības pieteikuma 38. punktā. Šī punkta pirmajā daļā prasītāja “uzskata [...], ka Komisijas analizē nav ņemti vērā vairāki būtiski fakti, kas būtu noveduši pie pretēja secinājuma”.

36 Pirmās instances tiesa norāda, ka, neraugoties uz šo sākotnējo apsvērumu, ar kuru prasītāja, šķiet, apstrīd, ka pakalpojumi, ko veic *France 2* un *France 3*, varētu būt PVTN, turpmākais 38. punkta saturs nesniedz nevienu pierādījumu šajā sakarā. Līdz ar to prasītāja nekādi neprecizē šo iespējamo iebildumu un nekādā veidā neatsaucas uz apsvērumiem, ko Komisija attiecībā uz *France 2* un *France 3* sniegtajiem pakalpojumiem tomēr ir detalizēti izklāstījusi apstrīdētā lēmuma 69.–75. apsvērumā.

37 Šķiet, ka turpmākā prasības pieteikuma 38. punkta redakcijā prasītāja pārmet Komisijai, ka tā neesot ņēmusi vērā līguma noteikumos apgalvoto pienākumu identiskumu “pēc būtības” starp *France 2* un *France 3* līguma noteikumos paredzētajiem uzdevumiem, no vienas puses, un pienākumiem, kas uzlikti prasītājai tās līguma noteikumos, no otras puses. Šķiet, ka, pēc prasītājas domām, šim apgalvotajam pienākumu identiskumam “pēc būtības” vajadzēja novest Komisiju pie secinājuma, ka pakalpojumi, ko sniedz *France 2* un *France 3*, nav PVTN.

38 Tomēr prasītāja izklāsta šo iebildumu, pat vispārīgi neatsaucoties uz pienākumiem un pakalpojumiem, kas paredzēti līguma noteikumos, uz ko atsaucas prasītāja. It īpaši tā nekādi neprecizē programmu apgalvoto identiskumu un iespējamās piemērojamos kvalitātes kritērijus kopējam programmu klāstam vai vēl citu veidu pienākumus.

39 Pirmās instances tiesa tāpat uzskata, ka šis prasītājas iebildums, kā tas izklāstīts prasības pieteikumā, neatbilst minimāli nepieciešamajām skaidrības un precizitātes

prasībām, kas noteiktas Reglamenta 44. panta 1. punktā, lai nodrošinātu tiesisko drošību un pareizu tiesvedību.

- 40 Pirmās instances tiesa uzskata, ka, pat ja šo iebildumu varētu uzskatīt par pieņemamu Reglamenta 44. panta 1. punkta izpratnē, tas tomēr ir jānoraida kā acīmredzami nepamatots, jo nav sniegts neviens pierādījums tā atbalstam.
- 41 Prasītāja prasības pieteikuma pielikumā nav pievienojusi ne *France 2* un *France 3*, ne savus līguma noteikumus. Savukārt attiecībā uz replikas stadijā sniegto līgumu dokumentu salīdzinošo analīzi, ko veica prasītāja, jānorāda, ka šis dokuments, kura novēlotā iesniegšana nav nekādi attaisnojama, ir nepieņemams saskaņā ar Reglamenta 48. panta 1. punktu. Starp citu un pakārtoti, šī salīdzinošā analīze ir neatbilstoša, jo tā attiecas uz laikposmu pēc 1996. gada jūlija, savukārt prasības pieteikums attiecas uz laikposmu starp 1988. un 1994. gadu.
- 42 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka prasītājas pirmais iebildums attiecībā uz *France 2* un *France 3* sniegto pakalpojumu kvalifikāciju par PVTN ir jānoraida kā nepieņemams saskaņā ar Reglamenta 44. panta 1. punktu un jebkurā gadījumā tas ir jānoraida kā acīmredzami nepamatots.
- 43 Prasības pieteikuma 39. punkta pirmajā daļā prasītāja ir formulējusi otro iebildumu, ar ko tiek apstrīdēta Komisijas analīze attiecībā uz finansiālajām kompensācijām, ko Francijas Republika piešķir tā sabiedriskajiem kanāliem, ievērojot samērīguma principu.
- 44 Tomēr neviena no nākamajām 39. punkta daļām neļauj saprast, tieši kādēļ prasītāja apstrīd Komisijas sniegto analīzi un secinājumus.

45 Šī punkta otrā, sestā un septītā daļa apraksta piemērojamās tiesību normas vai arī Komisijas pozīciju un līdz ar to neietver precīzu argumentāciju. Šī punkta trešās daļas redakcija, kas turklāt ir neskaidri formulēta, šķiet, atgādina tos apgalvojumus, kas pirmā iebilduma ietvaros jau ir atzīti par nepieņemamiem vai nepamatotiem.

46 Savukārt attiecībā uz šī punkta ceturto un piekto daļu — prasītāja būtībā tikai apgalvo, ka apstrīdētā lēmuma 86. apsvērumā norādītie skaitļi (4. tabula) esot vienlaikus lakoniski un neprecīzi. Tomēr jākonstatē, ka šī kritika nav pamatota ar jebkādiem paskaidrojumiem.

47 39. punkta astotajā un pēdējā daļā prasītāja, starp citu, atzīst jebkādu sīkāku iebildumu paskaidrojumu trūkumu, paziņojot, ka tā “sniegs sīkākus paskaidrojumus turpmākajos rakstiskajos apsvērumos un nepieciešamajās ekonomiskajās analizēs, lai atspēkotu Komisijas viedokli, kas tai šķiet stipri apstrīdams”.

48 Šādos apstākļos otrais iebildums ir jānoraida kā nepieņemams Reglamenta 44. panta 1. punkta izpratnē.

49 Prasības pieteikuma 40. punkts, šķiet, atbilst trešajam iebildumam, ar kuru prasītāja paziņo, ka “Komisija [...] uzskatīja, ka *France 2* un *France 3* reklāmas cenas laikposmā starp 1990. un 1994. gadu nav būtiski zemākas par *TF1* un *M6*, kas ir prasītājas privātā sektora konkurenti cenām”. Prasītāja piebilst, ka, “lai veiktu šādu secinājumu, Komisija ir ņēmusi vērā tikai vienu kritēriju: *GRP* vidējo izmaksu (kas noteikta apstrīdētā lēmuma 93. apsvērumā [...])”. Prasītāja arī paziņo, ka tā “apstrī[d] šo analīzi un secinājumus, kas no tās izriet”.

50 Tomēr turpmākā 40. punkta redakcijā prasītāja, neraugoties uz iepriekš paziņoto, nekādi neapstrīd Komisijas detalizēto vērtējumu, kas ietverts apstrīdētā lēmuma 90.–100. apsvērumā. It īpaši prasītāja nekādi nepaskaidro, kādēļ Komisijas veiktajā

datu analizē izmantotais *GRP* kritērijs (*Gross Rating Point* (mediju slodzes norādītājs)) būtu nepietiekams.

- 51 Prasītāja tikai norāda, ka “tai rodas jautājumi, kādēļ nav veikta fakta, ka sabiedriskajiem kanāliem, kuru rīcībā ir divi pārraides tīkli — *France 2* un *France 3*, ar plašāku apraidi nekā prasītājam, analīze, kas izskaidrojot paziņotās cenu atšķirības, turklāt sabiedriskie kanāli, kuriem tiek sniegts apstrīdētais atbalsts, nesaskaroties ar tādām rentabilitātes prasībām kā privātie kanāli”.
- 52 Pirmās instances tiesa konstatē, ka prasītāja, izsakoties ar tādiem neskaidriem termiņiem kā “plašāka apraide”, nav sniegusi nekādus paskaidrojumus, kā tos saprast. Tomēr, ņemot vērā pirmajā brīdī acīmredzamu faktu, ka skatītājs vienlaikus skatās tikai vienu kanālu, vārdu savienojums “plašāka apraide” un iespējamais pamatojums, ko šis vārdu savienojums varētu ietvert, par cik prasības pieteikumā tas nekādi nav paskaidrots, ir īpaši neskaidrs. Mēģināt izprast šo vārdu salikumu, lai to pārformulētu tādējādi, ka tas attiektos uz Francijas apraides PVTN potenciālu tādēļ, ka tās organizācija divos kanālos, palielinot programmu apraidi, ko nevarētu veikt privāta apraides organizācija, nesniedz nekādu skaidrojumu tādēļ, ka vēlreiz jāatkārto, ka skatītājs vienlaikus skatās tikai vienu programmu. Katrā ziņā atsauce, ko veic prasītāja uz neskaidro vārdu savienojumu “plašāka apraide”, netiek papildināta ne ar kādu pamatojumu, kas apstrīdētu precīzā un detalizētā veidā apstrīdētajā lēmumā Komisijas veikto novērtējumu. Šajos apstākļos trešais iebildums, kas izteikts prasības pieteikuma 40. punktā, arī nav pieņemams.
- 53 No visa iepriekš minētā izriet, ka pirmais atcelšanas pamats ir nepieņemams attiecībā uz katru no trīs iebildumiem un jebkurā gadījumā attiecībā uz pirmo iebildumu tas ir acīmredzami nepamatots.

Par otro pamatu

- 54 Prasības pieteikuma 42. punktā prasītāja apgalvo, ka “Komisija ir kļūdaini piemērojusi Direktīvu [80/723 ar grozījumiem], izlemjot, ka pirms 2000. gada šī direktīva nav piemērojama publisko kanālu darbībām saistībā ar sabiedriskās apraides sistēmu (apstrīdētā lēmuma 81. apsvērumš)”. Prasītāja piebilst, ka “šāds pamatojums noved arī pie kļūdainas Amsterdamas protokola piemērošanas”.
- 55 Komisija atbild, ka tā neesot noteikusi, kurš apstrīdētā lēmuma apsvērumš ietver šo apgalvojumu, ko tai piedēvējot prasītāja. Neatkarīgi no šī pamata nepieņemamības, tas esot acīmredzami pilnīgi juridiski nepamatots.
- 56 Pirmās instances tiesa konstatē, ka vēl vienu reiz prasītāja izsaka savu viedokli neskaidrā un nepilnīgā veidā. Prasītāja nekādi nepaskaidro, kādēļ, iespējams, kļūdainai grozītās Direktīvas 80/723 piemērošanai vajadzētu novest pie apstrīdētā lēmuma atcelšanas. Tāpat atsaucei uz Amsterdamas protokolu neseko nekādi paskaidrojumi.
- 57 Tādējādi, līdzīgi kā pirmā pamata par atcelšanu gadījumā, prasītāja liek gan atbildētājai iestādei, gan arī Pirmās instances tiesai veikt minējumus attiecībā uz precīziem faktiem un juridiskiem pamatojumiem un apsvērumiem, kas varētu būt ietverti šajos iebildumos. Šāda situācija izraisa tiesisko nedrošību un nav savienojama ar pareizu tiesvedību, un Reglamenta 44. panta 1. punkta mērķis ir novērst šādu situāciju rašanos.
- 58 No tā izriet, ka šis prasījuma pamats šīs tiesību normas izpratnē ir jānoraida kā nepieņemams.

- 59 Katrā ziņā apgalvojums attiecībā uz kļūdainu grozītās Direktīvas 80/723 piemērošanu ir acīmredzami nepamatots. Apstrīdētā lēmuma 81. apsvērumā Komisija nav norādījusi, ka šī direktīva neesot piemērojama pirms 2000. gada. Tā paskaidroja, ka atsevišķu kontu uzturēšanas pienākums, kas ieviests ar šo direktīvu, neattiecas uz televīzijas nozari laikposmā, uz ko attiecas apstrīdētais lēmums.
- 60 Šis Komisijas apgalvojums ir pareizs. Pienākums uzturēt atsevišķus kontus tika ieviests ar Direktīvu 80/723, kas grozīta ar Komisijas 2000. gada 26. jūlija Direktīvu 2000/52/EK (OV L 193, 75. lpp.), un tāvad šāds pienākums nepastāvēja laikposmā, uz kuru attiecas apstrīdētais lēmums.
- 61 No tā izriet, ka neatkarīgi no otrā pamata, kas ir pamatots ar kļūdainu nepieņemamības premisu, tas ir acīmredzami juridiski nepamatots.
- 62 No iepriekšējo apsvērumu kopuma izriet, ka šī prasība ir jānoraida kā nepieņemama, un jebkurā gadījumā attiecībā uz pirmā pamata pirmo iebildumu un otro pamatu tā ir acīmredzami juridiski nepamatota.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 63 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Minētā panta 4. punktā ir noteikts, ka dalībvalstis, kas iestājušās lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

64

Tā kā prasītājam spriedums nav labvēlīgs, tad jāpiespriež tai atlidzināt savus tiesāšanās izdevumus un izdevumus, kas radušies Komisijai saskaņā ar Komisijas prasījumiem. Francijas Republika sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

Ar šādu pamatojumu

PIRMĀS INSTANCES TIESA (piektā palāta)

izdod rīkojumu:

- 1) **prasību noraidīt;**
- 2) ***Télévision française 1 SA (TF1)* sedz pati savus tiesāšanās izdevumus, kā arī atlidzina Komisijas tiesāšanās izdevumus;**
- 3) **Francijas Republika sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.**

Luksemburgā, 2008. gada 19. maijā.

Sekretārs

E. Coulon

Priekšsēdētājs

M. Vilaras